

ТУРЦИЯ

ВѢСТНИКЪ ЗА ИНТЕРЕСИ НА БЪЛГАРСКИЯТЪ НАРОДЪ.

ТУРЦИЯ издѣлува сѣка сѣбота на голѣмъ листъ, и сѣки вторникъ на малъкъ. Годишната цѣна за въ имперіята, по царската поща, е 4 бѣли меджидіета; вънъ отъ имперіята, 5. Спомоществованіята трѣбува да сѣ годишни и прѣдплатени. Писмата за редакціята са падаисувать до Г. Н. Геповича, редактора и издателя на вѣстника. Въплатити настоятели отговарять за вѣстника. Подписката за спомоществованіята става въ Цариградъ-Бейоглу, Асмадж-Меджидъ № 23.

Българското Читалище отъ Пловдивъ благоволи да подари двѣ годишни теченія отъ вѣстникътъ ни, едното за дѣвическото училище и другото за тройческото училище отъ този градъ.

Ето единъ отъ тѣзи рѣдки примѣри, които заслужавать да са подражаятъ отъ сичкити наши други Читалища.

ЗА ВЪСПИТАНИЕТО НА МОМИЧЕТАТА V.

За косвеннитѣ изученія: не трѣба да са притѣсняватъ дѣцата.

Азъ вѣрвамъ даже че трѣба често да са служатъ съ тѣзи косвенни изученія, които не сѣ отекчителни като уроци и мѣрненія, само за да възбудятъ тѣхното вниманіе върху примѣрити, които бяхте имъ дали.

Едно лице може да пита по нѣкога предъ тѣхъ едно друго: «защо правимъ това?» и другото ще отговори: «правяго по тѣзи причина.» На примѣръ: «защо посповѣда погрѣшката си? — Защото бяхъ на правилъ още една по голѣма ако я отречахъ ничтожно чрезъ една лъжа, и нѣма нищо по хубаво отъ да каже човѣкъ свободно: збѣркахъ.» Слѣдъ това, първото лице може да похвали второто, което са обвини тѣй само; нѣ трѣба сичко това да става безъ преструваніе, защото дѣцата сѣ много по проникателни отъ колкото вѣрватъ, и щомъ сѣзрѣтъ нѣкоя тѣжкостъ въ онѣзи, които ги управляватъ, тѣ изгубватъ простотата и повѣреніето, които имъ сѣ природни.

Ний забѣлежимъ че мозакътъ на дѣцата е и топълъ и влаженъ, нѣщо което имъ причинява едно непрестанно движеніе. Тѣзи мягкостъ на мозакътъ помага сичкити нѣща да са втѣлпавать лесно въ него и образити на сичкити чувствителни прѣдмети да бивать твърдѣ живи: тѣй трѣба да побързате да напишете въ главата имъ догдѣто характерити сѣ съставятъ лесно. Нѣ трѣба да избирате доорѣ образити които трѣба да напечататъ въ главата имъ, защото не трѣба да пълнете това смѣстилище толкозъ малко и толкозъ многоцѣнно освенъ съ изрядни нѣща: трѣба да помните че не трѣба въ тѣзи възраст да вливате въ духовети имъ освенъ туй, което желаете да остане въ тѣхъ презъ сичкитѣ имъ животъ. Първити напечатани образи догдѣто мозакътъ е още мягкъ и нищо не е записано въ него, сѣ най дълбокити. Отъ друга страна тѣ ставатъ твърди до колкото възрастта изсушава мозакътъ: тѣй, тѣ уставатъ нещгладими: отъ тамъ произлиза че когато човѣкъ устарѣе, си напомнимева отличително нѣщата отъ младостта си, ако и отдалечени; догдѣто той си напомнимева по малко нѣщата, които е видѣлъ въ една възраст, по застарѣла, защото слѣдити сѣ са направили въ мозакътъ когато е былъ изсжх-

нѣлъ и изпълненъ отъ други образи.

Когато слуши човѣкъ да са правятъ тѣзи размисленія мѣчно ги вѣрва, обаче истинна е че и той размислева тѣй безъ да са усѣти: не казватъ ли сѣки день: «азъ съмъ навикналъ; азъ съмъ устарѣлъ и не можа да са измѣня; азъ съмъ тѣй отхраненъ?» Отъ друга страна не усѣща ли човѣкъ едно особено удоволствіе като си припомнева образити на младостта си? Най силнитѣ наклонности не сѣ ли тѣзи, които е зелъ въ тѣзи възраст? Сичко това не доказва ли че първити впечатленія и първити навики сѣ най силнитѣ? Ако дѣтинството е способно да напечатва образи въ мозакътъ, трѣба да исповѣдаме че е по малко способно да разсѣжда. Тѣзи влажностъ на мозакътъ която прави впечатленіята лесни, като е присъединена на една голѣма топлина, произвожда едно вълненіе, което въспира сѣко непрекъснато залѣганіе.

Мозакътъ на дѣцата е като една запаленна свѣщъ въ едно мѣсто изложено на вѣтъртъ: нейната свѣтлина трѣпти непрестанно. Дѣтето та запита нѣщо, и прѣди да му отговоришь, очити му са обрѣщатъ къмъ тавантъ за да четѣ образити, които сѣ на него исписани, и сичкити стѣкла, които сѣ на прозорцити; ако поискашъ да го възвърнешъ на първиятъ му предметъ, ти го отѣкчывашъ, като че го държишь въ тѣмница. Тѣй, трѣба да икономисвате съ голѣма грижа организити като чякате да станатъ тѣ рѣди: отговаряйте му бързо на питаніето му, и оставяйте го да ви пита друго по волята си. Поддържайте само любовитството му, и съставете въ памята му единъ купъ отъ добри матеріали; ще доде врѣмя че тѣзи матеріали ще са съберѣтъ отъ само себѣ си, и мозакътъ като стане по гѣстъ, дѣтето ще начене тозъ чясъ да разсѣжда. При сичко туй ограничывайте са да го поправяте когато не разсѣжда право, и да му показвате безъ да бързате, спорѣдъ прѣдложеніята, които ще ви даде, какво нѣщо е да прави човѣкъ заключеніе.

Оставяйте прочее дѣцата да си играятъ, и смисайте изученіето съ играта: нѣка мѣдростта да имъ са показва отъ врѣме на врѣме и съ едно засмѣнно лице: пазете са да не бы да ги уморявате съ една неразумна тѣжностъ.

Ако дѣтето си прави една идея скръбна и тѣмна за добродѣтелята, ако свободата и развратътъ му си представятъ подъ единъ пріятенъ образъ, сичко е изгубенно, вий се трудете на праздно. Не го оставяйте никога да са ласкае отъ писки духове или отъ хора развратени защото човѣкъ навикнува да обича нѣравити и чувствата на тѣзи хора, които обича; удоволствіето, което човѣкъ намира най напрѣдъ въ нечестнитѣ хора добарва го малко по малко да обича даже онуй, което иматъ въ себѣ си презрително.

За да направите добродѣтелнитѣ хора пріятни на дѣцата, показвайте имъ туй, което иматъ обичливо и пріятно: искреността имъ, скромността имъ, вѣрността имъ, благоразуміето имъ, нѣ най много благочестіето имъ, което е изворътъ на сичкити други добродѣтели.

Ако нѣкой отъ тѣхъ има нѣщо досадно кажете: «благочестіето не дава тѣзи недостатѣци, нѣ когато е свѣршено, то ги отнима или поне ги умалыва.» Слѣдъ сичко, не трѣба да са противите да допущате на дѣцата да опитватъ нѣкой благочестиви лица на които външността е отвратителна.

Ако нѣкой бодърствувае отгорѣ си за да не оставете на дѣцата да глѣдатъ въ васъ нѣщо друго освѣнъ добро, не мислете че дѣтето не ще намѣре нѣкога единъ недостатѣкъ въ васъ, то ще сѣзре дору най малкити ви погрѣшки.

Свѣтій Августинъ ни казва че е забѣлжилъ още отъ дѣтинството си щесланіето на учителити си върху наукити. Най доброто и най припрението, което имате да направите, то е да познаете вий сами вашити недостатѣци тѣй както и дѣтето ще ги познае или да ви ги покажатъ искренни пріятели. Обыкновенно тѣзи, които управляватъ дѣцата не имъ прощаватъ нищо а прощаватъ сичко на себѣ си; това подбужда въ дѣцата единъ критически и злобенъ духъ, тѣй щото когато видятъ лицето, което ги управлява, да направи нѣкоя погрѣшка, тѣ оставатъ удивени и търсятъ да го презиратъ.

Избѣгвайте това неудобство: не ся страхувайте да говорите за недостатѣцити, които сѣ очевидни въ васъ, и за погрѣшкити, които бяхте сторили прѣдъ дѣтето. Ако го глѣдате способно да разбира добръ, кажете му че сте искали да му дадете примѣръ да са поправи отъ недостатѣцити си като вий са поправяте отъ вашити: тѣй вий ще извлѣчете и отъ самити ваши не свѣршенства съ какво да научавате и назиждате дѣтето, съ какво да го насърчывате за поправленіето му; вий ще избѣгнете даже презрѣніето и отвращеніето, които вашити недостатѣци бы могли да му вдѣхнатъ къмъ самити васъ.

Нѣ въ сѣщото врѣме трѣба да са трудите сѣкакъ да направите пріятни на дѣтето нѣщата, които вий изискувате отъ него. Имате ли нѣщо трудно да му предложите, докажете му че трудътъ му ще са незабавно послѣдува отъ удоволствіето: показвайте му винаги ползага отъ нѣщата, за които го учите; покажете му употребленіето имъ въ отношеніе на търговіята на свѣтътъ и на длѣжността на състояніята. Безъ това, изученіето му са види едно дѣло отвлѣченно, безплодно и трѣнливо. Какво ползува, казватъ тѣ сами, да научимъ сичкити тѣзи нѣща, за които не са говори никакъ въ разговорити,

и които нямат никакво отношение съ работити, които човѣкъ е длъженъ да върши. » Трѣба прочее да имъ расправете за сичко, което ще ги учите: « то е ще кажете да ви направимъ кждърни да вършите добръ онова, което ще вършите единъ день; то е да ви научимъ да сждите; да ви научимъ добръ да размислевате върху сичкити работи на животътъ. » Трѣба сѣкога да имъ показвате една твърда цѣль, която ги подкрѣпя въ трудътъ, и да не искате никога да ги подчинявате съ една властъ суха и неограничена.

Спорѣдъ колкото тѣхнѣтъ разумъ ся умножава, трѣба сѣщо тѣй по вече и повече да размислявате съ тѣхъ върху нуждити на тѣхното възпитаніе, не за да слѣдватъ сичкити имъ мисли, нѣ за да са ползватъ отъ тѣхъ когато изивятъ истенното си състояніе, за да опитате тѣхното разпознаваніе, и за да имъ дадете да приѣматъ онѣзи работи, които искате да направятъ.

ДВѢТѢ ВОЙСКИ ЕДНА СРѢЩУ ДРУГА

Ако сичкити държави, които не сѣ смѣсени въ распрята, иматъ интересъ и длъжностъ да пазятъ най тѣсна неутралностъ въ франко-пруската война, невъзможно е за кого да е да стои хладнокрѣвенъ въ исполинската борба, която ще потопи въ кръвъ двата брѣга на Рейнъ. Тѣй безпокойствието е голѣмо въ нашето населеніе както и на сѣкѣдѣ другадѣ и относителната незначителностъ на новинити, които телеграфътъ ни испраща отъ нѣколко дни заради войната прави това безпокойствие още по-вече остро. Австро-пруската распря отъ 1866, която са рѣши съ голѣмѣтъ бой на Садова, бѣше са наченала и свършила тѣй бързо щото хората са надѣваха почти и сегашната война да стане съ истата бързина, и че щомъ повика Пруссія на бойното поле, Франція ще са спусни на силнѣтъ си непріятель безъ да му остави врѣме да са приготви или да са правятъ наблюденія. Много публицисти отдаватъ тѣзи привидима медленностъ на измѣненіята, които Франція трѣбаше да направи въ военнити си планове като, противъ надѣждата ѝ, южнити държави на Германія пригърнаха страната на Пруссія.

Нѣй не мислимъ тѣй отъ наша страна; францушкото правителство, което знаеше че великото княжество баденско, Баварія и Вюртембергъ бѣхъ свързани съ Пруссія съ военни трактати, трѣбаше да глѣда случаатъ твърдѣ вѣроятенъ, въ който тѣзи малки държави бы са показали вѣрни на сговорътъ, който бѣхъ подписали; въ сѣки случай, то никогажъ не бы сторило неразумността да основава стратегическити си мѣрки върху оттегляванія или предателства, за които отъ друга страна нигдѣ не са показваше знакъ.

Нѣй вѣрваме по-добръ че двамата непріатели като са усѣчатъ въ равна сила не искатъ нищо да оставятъ на случаатъ; Пруссія е готова, въоръжена, приготвенна за борбата тѣй както и Франція; никоя отъ двѣтѣ войски не може да са нападне внезапно и едно прибързанно нападаніе бы кустило сѣкѣпо на тѣзи страна, която би са опитала да го направи. Сичко зависи отъ една искусна тактика и отъ геніятъ на мѣрките. Ще трѣбатъ прочее нѣколко дни още да са изминатъ въ маршове, контръ-маршове; въ изглѣданія и наблюденія, въ преструванія и въ сбиванія додѣто двата съперника са ударятъ лице съ

лице. тѣ са мѣрятъ съ очи като чѣбатъ да са измѣрятъ съ ръка.

Никой отъ двата народа не са надѣва да побѣди другиятъ чрезъ куражътъ; защото и двата сѣ дързостни; въ числото на войскити тѣ сѣ почти равни; въ горността на сѣсипителнити орѣдія, тѣ са добръ въоръжени и отъ едната и отъ другата страна. « Ако Французити, говореше единъ, иматъ пушки шасно, които сами гърмятъ, Прусити иматъ пушки, които не са спиратъ щомъ единъ пѣхъ са гърмнатъ. » Сичката тайна на тѣзи страшна игра е негли въ избираніето на минутата, на мѣстото и на положеніята и това избираніе ще иска врѣме, защото зависи отъ геніятъ на управителити, и ако Французити иматъ маршалити Базена, Макъ Махона и генералътъ Фросарда, Прусити иматъ, отъ своя страна, царскіятъ Пруски князь и генералити дѣо Молкта и дѣо Роона.

Още, сѣкой отъ двата народа е приелъ отъ самити обстоятелства ролата, която е по-сгодна на неговити способности и на военнѣтъ му характеръ. Французинътъ е лекъ, пѣргавъ, стрѣмителенъ, чуденъ въ настѣпътъ и въ нападаніето ще земе безъ друго нападателното положеніе додѣто Германецътъ твърдѣ, постояненъ, търпеливъ, непристъпенъ на убесърдечеваніето е превъсходно способенъ да пази забранителното положеніе. Ако изрожденнити на Галити непознаватъ почти припятствие, което да противостои на тѣхното стрѣмленіе, Тевтонити знаятъ да противоложатъ на най буйнити нападанія една стѣна която не може да са събори; единътъ блѣска, другиятъ отблѣска и двамата тѣй можатъ да са глѣдатъ като непобѣдими. . . нѣ обаче трѣба единътъ или другиятъ да са побѣди!

ПО ВЪПРОСА ЗА КАЛУГЕРИТИ.

Въ 19 брой на Право четохъ една статія, която унѣ защищава калугерити отъ нападаніята, ставали въ послѣднѣо врѣме върху имъ презъ печата. Сама по себе си статіята не заслужа никакво внимание, защото тя е толкова калнава, колко и отвратителна. Ако има нѣщо заблѣжително въ тая статія, то е нищо друго, освѣн опія гнусни клевети и интриги, които тя съдържа противъ учителити. На това именно искамъ да обърна вниманіето на читателити ви.

« . . . Защото съчинителъ на тѣзи статія казва за съчинителъ на статіята « калугерити и калугерството: » съ това си досягательство на религіята (???) друго нищо неправи освѣн да накара невинний народъ да глѣда съ по-голѣмо прѣзрѣніе на ученіето и на училищата ни, като прѣписва сичкити тѣзи на учителити ни и на учениити ни мѣжје, за което мисля че надали ще има нѣкой, който да ни е слушалъ какво говори простіятъ народъ за тѣхъ: че тѣ сѣ които развалятъ законътъ (!!!), тѣ сѣ които тѣчатъ въ рата ни, и слѣдователно тѣ сѣ които искатъ да ни направятъ протестанти и еретици и много други.

Както видихъ, читателю, нашето духовенство не пада по-долу, въ клеветити отъ фацаріотското. И за нашити калугери сичкити срѣдства сѣ добри, само да са постигни цѣльта. Трѣба да признаемъ, че дѣйствително съчинителъ на тѣзи статія масторски пипа, и че не слугувалъ напрасно при масторити си. Нѣ жално само, че нашето духовенство прибърза да искаже отъ сега още намѣреніята си за напредъ, и то са знае, и нѣй нѣма да останемъ, равнодушни, ще са постарамъ да откриемъ гнусната роля за която са завзема. . . .

Само по себѣ, черното духовенство си нѣма смисълъта между човѣшкити общества. То завзема сѣщото мѣсто, което и евнухътъ между насъ, плеветътъ между пшеницата. Нѣ, ако то днѣс държи таково положеніе, и нѣй глѣда ни него като на необходимостъ—то е по-навѣкъ, тѣй сѣщо

както и много други работи, нѣй вършимъ и поддържаме не отъ друго, нѣ защото тѣй останало отъ баща и отъ дѣда. Сѣки, който е челъ и изучавалъ исторіята на калугерството, ще са съгласи съ насъ. Ще са съгласи, че калугерството е поникнало не по необходимостъ, а по личенъ егоизмъ, и то не въ такава форма въ каквата го виждаме днѣс, нѣ въ свѣршенно друга. И заблѣжително е, че калугерството отъ самото си начало и до днѣс отива противъ сичкити естествени и общечовѣчески закони. Инакъ и не може да бѣде. То е основано противъ законити на природата. Вглѣдайте са въ исторіята му: нѣма да заблѣжите ни една свѣтла страница, ни една човѣшка идея; сичко черно както и самото духовенство, сичко безсѣдържателно както и работити на това духовенство. Природата като че нарочно е искала да покажи чрезъ тѣхъ на сичкити хора, какво произлиза отъ тунейството, и на какво сѣ способни тѣзи пасмина хора.

Споменахми думата тунейство. Да, именно тая дума е въ значеніето си за характеризова напълно калугерити. Подиръ това за насъ не е чудно дѣто св. отци по някога, безъ никаква причина си позволяватъ да клеветятъ и измислюватъ различни лѣжи, които съществуватъ само въ въображеніето имъ. Човѣкъ е създаденъ не само да прозябава, нѣ и да са труди, да са развива, да са свѣршенствува; тая е именно разликата между човѣка и другити животни. Калугерити не искатъ да разберятъ тая задача на човѣчеството. Думити: физическо и морално развитіе, сѣ изгладени отъ тѣхний словарь; у тѣхъ сѣществувва друга дума: силно работаніе на фантазіята, а извѣстно че когато човѣкъ са развива на счетъ на фантазіята, той тогава е способенъ на разни не човѣшки работи—ето дѣ е источникътъ на сичкити калугерски дѣла и чудеса.

Само онѣи който работи, има правото на съществуваніе. Чини ми са не единъ калугеръ, нѣ и въ цѣлъ свѣтъ сичкити св. отци да са съберятъ немогатъ опровергнати тѣзи истина. Впрочемъ тѣ нѣма и да я опровергаватъ, защото имъ непонася. И дѣйствително отъ дѣ са прѣпитаватъ днѣс толкось калугери? Отъ своятъ собствентъ трудъ? Не. Тѣ като паразити са хранатъ отъ чужди потъ, отъ потътъ на човѣчеството. То са знае че до сущъ човѣкъ не може да стои празенъ, и съ това ето ти нашити калугери намѣсто работа, тѣ цѣлъ день са занимаватъ да рѣшатъ въпросътъ: съ какво по лесно можатъ да излѣжатъ простити за да ги хранятъ? Тѣзи е задачата на калугерството, туй е цѣльта му. Отъ тукъ излиза че най голѣмити злѣни сѣ произведеніе на това общество. Тука е изворътъ и началото на просияти, клеветити, кошушество и сичкити други тѣмъ подобни.

Празниостъта е майка на пороцити. Това е такава истъркана мораль и отъ толкози вѣкове пасамъ тя сѣществувва, щото са е втрѣснало на хората да я слушатъ. А между това тая мораль, ако поразмислимъ ще ни пасочи на много откритія.

Искушеніе, искушеніе! чувашъ вретъ между калугерити и изъ мѣнастырити. Намъ-какъ, нѣ тѣзи искушенія въ послѣднѣо врѣме зехъ да са чуватъ се по-на често щото достигнаха даже да са печататъ и по вѣстницити. Тѣ не сѣ нови, нѣ работити сѣ биле се потуленни до сега. Човѣкъ който не работи, който само яде и спи, за какво друго ще мисли, ако не за искушеніята? Не са чудете слѣдователно, дѣто св. отци намѣсто спасеніе, прѣдаватъ са на блудъ. Подвигити на тѣзи братія сѣ отрицателни. И ако тѣзи искушенія са вършаха само въ мѣнастырити—то наврага имъ—нѣ за жалъ, че тѣ проникнахъ и изъ градовети, тѣй щото колкото мѣжки и женски мѣнастыри има за сега близо или втрѣ въ градоветъ, тѣ не сѣ домове на спасеніе, нѣ—домове на развратътъ.

За да не откриемъ работата до сущъ за сега—оставяме за по-послѣ—нѣй ще прѣложимъ на съчинителъ на статіята, която ни занимава, да ни отговори на слѣдующити питанія:

а) Какъ са върши въ рилскій мѣнастыръ едно отъ най важнити черковни таинства—исповѣданіето? Защо трѣбува да са минува непрѣменно презъ толкова коридори до дѣто са иди въ статіята на исповѣданікътъ? Защо сѣ онѣзи млади дякоши, кои стѣрчатъ на сѣко кѣше изъ коридорити, особено когато отиватъ женити да са исповѣдватъ? Какви са онѣзи комедии при ис-

пращаніето на поклонниците? Има още: защо испаднах въ последно време, изъ Габрово и двамата рилски калугери единъ подиръ други? Искушение!

в) Да ми обясни последните случаи съ калугеркѣтъ въ село Рила: съ калугерѣтъ, който са разхождаше алабраца съ два ангела изъ Цариградъ; и съ оногози, който нобѣсна изъ Цариградъ, защото щяха да го сжлятъ за знаете защо я?

г) Защо калугеркити отъ Казанлъкъ и Калояферъ, когато ходихъ въ Русія да просятъ, не прѣменно са избираше да е едната млада и хубава, и на нея са връчваше тефтерѣтъ, въ който са записваха спомоществаніята? Защо тая млада и хубава сама влизаше въ станти на богатити бекери и са бавяше тамъ по половинъ и даже по единъ часъ, а въ сичко това време, старата калугерка стоеше вънъ на караулъ? — Сжщото правиха и святогорскити отци, само наопако — това сж фактове Г. съчинителю на статіята, които трѣба да опровергнете.

д) Въ три години станаха два отъ плодове разрѣшенія въ Г-скій женски манастиръ, изъ потулихъ работата. Кажете ми, тѣзи дѣйствиелни по чіе напѣе са оплодотворихъ? (за женскій манастиръ въ Сопотъ, който е кутило на развратѣтъ, ще замѣля за сега защото свѣденіята ми на сж още напълно събрани).

И тѣй, не сж слѣдователно учителити, които гонятъ калугерството, а самиятъ противоестественъ животъ на това общество, ги гони. Ако да бѣше лъжа, ако да бѣше нарочно издуманно оново, което са пиши за калугерити, ній сами щѣхме да станемъ срѣщу събратѣтъ си. Нѣ шо да сторимъ; отъ день на день горчивити истини ни карятъ да са съмнѣваме въ полезността на калугерското сѣловіе. Може старцити да желаятъ, щото както е било до сега, тѣй и отъ сега да глѣдаме прѣзъ прѣсти на дѣлата имъ? О, колко сж излѣгани! То са мина оново време. Ній нѣма да хвърлимъ съ калъ противъ почтеніятъ си събратъ, който писа за калугерити и калугерството: нѣма да го наклѣветимъ предъ народѣтъ, както това го направи Христовиятъ воинъ въ Право; напротивъ ній горѣщо, отъ душі му съчувствуваме и молимъ и сичкото умно и учено учителско сѣловіе, да са старае колкото е възможно да са отварятъ очити на народѣтъ, за да видятъ отъ близо дѣлата на калугерити, които (калугерити) не сж отъ насъ, нито пакъ могатъ да ни служатъ за шо-годѣ, освѣтъ за спѣнка на народното ни развитие.

Сичко, което е било най умно, най даровито въ България, е страдало отъ калугерити, щѣ ли бже и за напредъ пакъ сжщото брати учители? Близнецовѣ.

МНИМІЯТЪ ПРОЕКТЪ ЗА ФРАНКО-ПРУСКИ ТРАКТАТЪ.

Нѣгово Величество прускіятъ царъ и Нѣг. Величество императорѣтъ на Французити като сждятъ полезно да стѣгнатъ пріятелскити връзки, които ги съединяватъ и да утвърдятъ сношеніята на доброто сѣдство, които за добра честь сжществуватъ между двѣтъ страни; убѣдени отъ друга страна, че за да са постигне този резултатъ, който само може да усигори удържаніето на общиятъ миръ, тѣ трѣба да са споразумѣятъ върху въпросити които интересуватъ тѣхнити бжжщи сношенія рѣшихъ да сключатъ за това единъ трактатъ и избрахъ слѣдователно като пълномощници, сирѣчь: Н. В. и пр. Н. В. и пр., които, слѣдъ като размѣнихъ пълномощіята си намѣрени въ добъръ и приличенъ образъ, са съгласиха за слѣдующити членове.

Чл. I. Н. В. Императорѣтъ на Французити прѣма и припознава придобиваніята, които Пруссія направи по слѣдствие на последната война, която поддържа противъ Австрія и сюзинцити, както и нарѣдити зетѣ или които ще са зематъ за съставяніето на една конфедерация въ севѣрна Германия, като са задѣлява въ сжщото

време да даде подкрѣпата си за съхраненіето на това дѣло.

Чл. II. Н. В. Прускіятъ царъ са обѣщава да улесни на Франция придобиваніето на Люксембургъ; за това Нѣгово Величество ще влѣзе въ договаранія съ Н. В. царя на долнитѣ държави за да го рѣши да отстѣпи на императора на Французити владѣтелскити си права върху това княжество, за едно убѣзвреждение, което ще са разсѣди достатѣчно или другояче.

Отъ своя страна императорѣтъ на Французити са задѣлява да земе отгортъ си разкоскити, които това отстѣпване ще изиска.

Чл. III. Н. В. императорѣтъ на Французити не ще са противи на сюзното съединеніе на севѣрна Германия съ държавити на южна Германия, освѣтъ Австрія, което съединеніе ще са основе върху единъ общъ парламентъ, като въ сжщото време почита въ една праведна мѣрка владѣтелството на рѣченити държави.

Чл. IV. Отъ своя страна прускіятъ царъ, въ който случай императорѣтъ на Французити, воденъ отъ обстоятелствата би понскалъ да вкара войскити си въ Белгія или да я завоевае, ще даде стѣпаніето на войскити си на Франция и ще я подкрѣпи съ сичкити си сухи и морски сили, кѣтъмъ или противъ коя да е сила която въ тѣзи случайности би ѣ обявила война.

За да успорятъ съвършенното изпълненіе на тѣзи расположения Н. В. прускіятъ царъ и Н. В. императорѣтъ на Французити съставятъ чрезъ настоящиятъ трактатъ, единъ забранителенъ и нападателенъ сюзъ, който са задѣляватъ тържественно да удържатъ. Тѣхни Величества са задѣляватъ, освѣтъ това, и особно да го пазятъ въ сѣки случай, въ който взаимнитѣ имъ държави, на които тѣ си гарантиватъ взаимно цѣлостта, би са заплашили отъ едно нападаніе, като са държатъ за свързани въ подобно обстоятелство, да зематъ безъ забава военнитѣ мѣрки, които ще имъ са заповѣдатъ отъ общиятъ имъ интересъ съобразно съ условіята и прѣдвижданіята на този трактатъ.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА ТУРЦИЯ.

РУССЕ 14 Юлія. — Читалището не върви добръ. — На Спасовъ день са избрали ново настоятелство, което са види да е твърдѣ немарливо, защото до сега никакво засѣданіе не е направило. На 12 того са свикало засѣданіе отъ сичкити членове основатели — видѣ са за да са уреди несправилността на засѣданіята, нѣ за зла честь отъ 70 тѣ и по-вече членове, които имало, не сж събрали по-вече отъ 4-ма души. Много читалищни работи имало висящи, много вериси имало читалището да събира, — нѣма кой работа да върши, нѣма кой пари да събира. Какво правятъ младѣжити, кѣдъ хоятъ настоятелити та немогатъ никога наедно да са събератъ, незнай — види са пакъ нѣкои каприци да ги мѣчи. Младежи! поне вѣй оставете тѣзи каприци съ които отъ нѣколко време насамъ са слави града ви за срамъ; не дѣйте са уморява тѣй скоро, по работа вършете: читалище отворихте, покажете сж! достойни да го поддържате и управлявате. Цѣльта на читалището е разпространеніето на просвѣщеніето между народа ни, потрудете са щото тѣзи цѣль да са усжществи съ издаваніето на нѣкои полезни книжки, съ отваряніето на недѣлни училища и други такива работи, които читалищата по другити градове правятъ, за туй за васъ да го направите, не е нѣщо невъзможно. — Дано тѣзи ми въ кратѣ искрени и sincere съвети сж отзоватъ въ сърцата на Русени и тогасъ, ако ми са случи пакъ да уловя перото да пиша, съ горлостъ да пиша прѣзъ печата за Русени нѣщо за похвала, а не за срамъ както сега.

Единъ Българинъ.

ПАЛАНКА юлія 19. — Слѣдъ многобройнитѣ и разнообразни интриги кои Г-нъ Пансія употребѣи заедно съ своитѣ си ошугавени веке 5-6 мекерета, за да ни принуди да са откажемъ отъ припознатѣ ни съ царскій фирманъ Българскѣ Ексархія, откакъ видѣ, че не ще може да успѣе, за утѣхъ на скръбта си и за наука на по-други нѣкои интриги, има честь да ходи за свѣтъ при старица си кюстендилскаго фанариотина Г-на Игната, кого слѣдва стѣпка по стѣпка въ поведеніето си. И слѣдъ въздѣленъ му голѣмъ честь отъ Кюстендилци, кои изгорили даже и столѣтъ, на кого ималъ случай да са посирѣ въ замѣняваніето прѣдъ черковата св. Милъ, като са завърна отъ тамъ безъ да губи време, и безъ да слуша заблѣжваніята отъ странѣ на народа, както и онѣзи на хюкюмата, защото въ градскѣтъ ни черкова не би му позволено да служи, ако и да са отвори ти прѣди двѣ недѣли, уйдурдисва съ измамъ простодушнитѣ селяни отъ селото Радбушъ, та му отварятъ тѣхната си черкова, дѣто отиди да върши своето жѣлаемо прѣдпріятіе. Той тамъ като можѣ да са расположи, отвори фабрика, и хвана да ржкополага за священници съвсѣмъ недостойни и безкнижни хора, кои освѣтъ шо незнайтъ и да си запишатъ името, нѣ и гугнави, сакати, и даже и отъ циганско происхождение прѣйха тоя чинъ, само и само да ги наложи върху енурити на онія священници, кои не съизволихъ да му бжжтъ мекерета и народни прѣдатели, както другити и въ тоя случай, ако не би прибързала мѣстната ни властъ, по народно исканіе да го въспрѣ отъ това му съвсѣмъ противно дѣло на святити църковни и апостолски постановления и правила, много еще такива животни бжж приготвени да зематъ на себе си за поруганіе на вържѣтъ ни священническіятъ чинъ. Слѣдъ това, той мамятъ пакъ нѣкои отъ селскити свлщенници да заплаши, че ще имъ наложи други връзъ селата, защото Царското Правителство нѣмало такава сила да го въспрѣ като единъ всемогущи, и съ тоя начинъ измѣкналъ имъ изъ назухити по 5 лири, споредъ както са научили, само да не дързува да имъ стори това. По тия и разни други безпѣтни дѣла и злоупотрѣбенія, кои непрѣстанно умножава фенерскій агентинъ тука, ми съставихми единъ махзаръ, кого поднесохми на честитѣй ни скопски мотесарифинъ. Подобно телеграфисахме на Великіятъ Визиръ въ Цариградъ, и на Валията въ Призривъ, щото въ надѣжда сме наскоро да прѣстигне заповѣдъ за диганіето му отъ града ни. Вторій махзаръ са прави такожде кой са подтвърдява отъ сичкити села съ мухтарскити печати, за формалното ни присѣдиненіе съ Българската Ексархія, и слѣдъ двѣ недѣли ще го испроводимъ въ Цариградъ съ нароченъ човѣкъ.

Завчера са научихме, че Нѣгово Прѣосвященство, си позволилъ да иска отъ скопскій хюкюматъ емирнаме за да събира съ сила миріята отъ напѣти села, нѣ скопскій мотесарифинъ, като благодарумѣтъ човѣкъ не съизволилъ да са глобия съ насиліе, и да са угнѣтава така несправедливо върната царска рая, и така за голѣмъ нѣгово жалостъ, и това прѣдпріятіе му са осуети, както и всички други.

Въ тоя случай не ще минемъ безъ да похвалимъ за съдѣйствието на тукашнитѣ наши селяни, кои макаръ и прости, нѣ по родолюбието си са отличаватъ отъ много други окружни села. Тѣ щомъ веке опознаха привѣрженнитѣ священници на владыката, съвсѣмъ испадихъ изъ помежду си и вѣесто тѣхъ тукашната община, по нѣхно желаніе имъ опрѣдѣли други, кои слѣдватъ по народното и общото желаніе. Днѣсъ за днѣсъ въ градѣтъ си ній припознаваме само трима народни священници, по имя Ф. Софронія Осоговски, священно-монахъ, Икономъ попъ Георгія и попъ Апостола, кои извършватъ сичкити нужди таинства черковни, а всички други като немогатъ нито пакъ искатъ да припознаятъ заблужденіето си оставатъ като извержени отъ народа, а само току обикалятъ около деспота си, кой имъ е единственната надѣжда и подпорка.

Нѣ О ви священници! Неопростимъ грѣхъ струвате съ тоя вашъ протисонороденъ постѣпѣкъ. Защо не помислите отъ кой родъ сте, кой ви храни и съ кого живѣете, та са отричате отъ народа си и ставате орудіе на единъ грѣкофенерскій агентинъ, кой е дошълъ въ градѣтъ ни не за друго, а само да сже между насъ раздоръ и недовѣріе кѣтъ възможното рѣшеніе на

решеният веќе вѣпросъ и припознатъ ги съ високій царскій фирманъ Православна Българска Черковъ? Бѣгайте прочее отъ него, като отъ най голѣмо зло, и бѣдете приврзани народу тогава и народътъ васъ ще ви уважава и почита достойно. Не вѣрвайте неговити убѣждения и думи, съ кои са старае да ви докаже че е и той Българинъ, и че не сме немали право да искаме подъ българскъ ексархъ да останемъ, защото тукашнитѣ мѣста были часть отъ мнѣмъ старъ Сърбїя, и че населенїето било сръбско и пр. и пр. а той ималъ право. Да е живъ любезнїи царъ Султанъ Абдулъ Азизъ, подъ неговѣтъ сѣнкъ и при издаванїето на нѣговїи високъ фирманъ, никакъ не трѣба да са съмнѣваи че не е рѣшенъ вѣпросътъ, нито да даваме вниманїе на такви безосновни и ласкателни думи на Нѣгово Прѣосвященство. Всичко е свършено и ще са свърши само иска търпѣнїе докль са поурѣдѣтъ работити че не е така лесно за мѣсець за два и за шестъ да са турн въ рѣдъ една новоначалина Българска Ексархїя!

ПОЛИТИЧЕСКИ НОВИНИ.

ФРАНЦИЯ. Непрїятелствата най послѣ наченаха при Рениъ; на 2 августа на 11 ч. сутренъта Французити слѣдъ едно серїозно збиванїе зели нападателнїятъ маршъ и испадили Пруссити отъ Сарребрукъ. Императорътъ съ царскїятъ князь присѣствувалъ на операціити и са завърналъ въ Мецъ на 4 часѣтъ слѣдъ пладня. Отъ страната на французити загубити были малки. Надѣватъ са че ако Французити продължатъ нападателнїятъ си вѣрвежъ или заобиколятъ Сарредуй, който лежи като Сарребрукъ на рѣката Сарра, нїй не ще закъснеѣмъ да прїемемъ новината за кръвополитни сраженїя, като послѣднїятъ този градъ е точката на прускити операціи и голѣми сили стоятъ съсрѣдоточени въ Маенциѣ.

Въ битката отъ 2 августа Французити имали 11 души убити; Прускити сили които поддържали този бой, были отъ 20,000 души. Сарребрукъ са на нѣкои мѣста изгорилъ. Увѣрватъ че голѣми Пруски сили са намирали между Сарредуй и Сарребрукъ. Единъ голѣмъ бой са учяквалъ за 7 августа (н. к.). Увѣрватъ че една морска битка станала въ балтїйското море и че два топоносни пруски вапори са хванали отъ Французити. Послѣдствїе на привземанїето на Сарребрукъ, Французити станали господари на лѣвиѣтъ брѣгъ на рѣката Сарра; Францушкити войски са настанявали на височинити на Сарребрукъ; два полка пруска войска са намирала на рѣката Сарра; Князътъ Каролъ Фредерикъ управлявалъ главната войска, която е опрѣдѣленна да дѣйствува въ долината на Мозель; той установилъ офицерното си тѣло при Треви. Увѣрватъ че единъ полкъ французска войска нападнала на 3 августа на Сарредуй и го привзела.

Спорѣдъ една денешя Пруското правителство рѣшило да извѣсти че оставя Сарребрукъ на Французити, нѣ то самъ чяло да намали важността на това побѣденїе, като ограничавало на едно малко отдѣленїе прускити войски, които брали този градъ.

Официалнїятъ Францушки вѣстникъ отъ 4 августа обнародва едно писмо отъ дукъ Грамонта съ което дукътъ отговаря на окружното писмо на контъ Бизмарка, навожда нови дѣла и доказва че Бизмаркъ не е преставаъ да съвѣтства Франция да завоевае Белгїя и казва че Бизмаркъ е отхвърлил предложенїето за обезоруженїето като е предлагалъ най много за причина предзанїманїата, които Руската политика му е вдѣхвала; за то-

ва Г. Бисмаркъ е предлагалъ и други причини, които дукъ Грамонтъ замѣчява.

Официалнїятъ францушки вѣстникъ обнародва че Англійското правителство по едно съгласїе съ Францушкото правителство, са натоварило съ защитата на Францушкити подданици въ Пруссїя и въ тѣзи страни съ които Франция е въ война.

Посолството на Съединенити държави при Францушкїятъ дворъ са натоварило съ защитата на Прускити подданици въ Франция.

Скоростъта на куршумътъ на Францушката пушка шаспо, въ излизанїето отъ устата на цѣвѣта была 420 метра, а скоростъта на пруската пушка дрензъ была 257 метра. Францушката пушка мѣри по право отъ 1,000 метра далечъ отъ колкото пруската пушка може да измѣри отъ 500 метра далечъ. Шаспо изискува четири вѣремена за пълненїето, а дрензъ изискува петъ. Францушката пушка тѣжи 4 килограмма безъ баюнета и 4 килограмма 600 съ баюнетата и сабѣтай. Пруската пушка тѣжи 5 килограмма безъ баюнета и 5 килограмма 350 съ баюнетата. Спорѣдъ опитити на единъ специалистъ 70 коршума на стотѣхъ отъ пушката шаспо измѣрвали, а съ игленната пушка 9 коршума на 100 измѣрвали.

Единъ кореспондентъ на Берлинската трибуна, който са казва добръ извѣстенъ, претендирва че думити, които употребилъ Прускїятъ царъ за да испрати Францушкїятъ посланикъ были сѣщити тѣзи: «Кажете прочее на този Господинъ че нѣмамъ вече нищо да му кажа:» Г. Бенедетти, спорѣдъ истїятъ този кореспондентъ, разбралъ отличително тѣзи думи, и когато адютантинътъ на Прускїятъ царъ Г. контъ Лендорфъ са представилъ предъ него, той му направилъ комплиментити си, безъ да чяка да види какво е щялъ да му каже.

ИТАЛИЯ. Италия опасала Римскити граници съ войска за да защищава Папскити държави противъ сѣкое нападанїе.

Класовети отъ 1844 и 1845 са повикали подъ знамити. Тѣзи мѣрка полага подъ расположенїето на Италианското Правителство 50,000 души по вече.

Кабинетити Лондонски, Виенски и Флоренгїйски прислѣдвали дѣйствителни договоранїя за да усигорятъ взаимни гаранции за неутралността на трити държави. Учяквало са рѣшенїето на Англія, която противоположала нѣкои мѣнотїи на предложенїята на Италия.

Францушкити войски наченжли да испраздневатъ Папската земя.

АВСТРИЯ. Прочитаи въ Фремденблатъ: «Искате ли да познаете най тѣсната причина за положенїето на Руссїя? Ето я: ако Руссїя станеше сега за да прѣслѣдва голѣми цѣли въ Истокъ, тя ще срѣдне въ пѣтѣтъ си Англія, Австрія и Портата. Слѣдъ войната, тя смѣта съ увѣренїе върху тѣзи отъ двѣтъ сили, която ще излѣзе побѣдоносна въ борбата. Ако Пруссїя спечели побѣдата ще ѣ трѣба да смѣта съ Руссїя за да свърши голѣмата германска имперїя. Ако ли Франция надвїе, Романизмътъ и Славизмътъ ще можѣтъ да си сподѣлятъ свѣтътъ. Можемъ да кажемъ че Руссїя държи вече прѣдложенїята на едната и на другата воююща сила. Въ никоя историческа минута вѣкътъ: «внимавай Австрію!» не е былъ по умѣстенъ.»

АНГЛИЯ. Въ камарата на обществата, правителството понскало единъ допълнителенъ кредитъ отъ 2 милиона за разносити на войската и на мореплавателството, презъ войната, и предложило да са дигнатъ 20,000 души войска.

Лордъ Руселъ предложилъ единъ билъ съ който иска да са повика народната стража подъ знамити; този билъ са на чястѣтъ първи пѣтъ прочелъ и щялъ на 2 августа да са прочете втори пѣтъ.

Въ истата камара Г. Гладстонъ като отговарялъ на Г. Дизраели поборилъ вѣоруженната неутралностъ предложена отъ него: една таквази неутралнїссъ като е несходна съ положенїето на Англія. Гладстонъ опровергалъ че Англія е повече благопрїятна къмъ Франция отъ колкото къмъ Пруссїя, при това, безъ да са отстранява отъ безпристрастїето, той вѣрва че е негова длѣжностъ да иска едно умноженїе на военнити сили на Англія.

ГЕРМАНИЯ. Прускїятъ царъ пристигналъ на 2 августа въ Маенциѣ гдѣто отпразилъ една прокламация къмъ войската въ която извѣстява че зима отъ него денъ главното упраоленїе на Германскити войски.

СЪБАКВИ НѢЩА И НОВИНИ.

Научаваи са че Н. П. Г. Иларїонъ Макаріополски си далъ дѣйствително оставката като членъ отъ Българскїятъ Синодъ и не ходилъ вече въ засѣданїята на този синодъ. Жално е наистина дѣто тѣзи оставка става на една епоха въ която българскїятъ народъ има нужда отъ свѣтлината, опитътъ на сичкити си синове.

Едно силно землетресенїе станало въ Коринтїйскїятъ заливъ. Градовети Амфиса, Калаксидъ, и много села са разорили; доста хора имало убити и ранени.

Египетскїятъ подкралъ щѣлъ да даде на Портата 30,000 души войска. Тѣзи войски ще са вѣоружатъ и хранятъ отъ подкралѣтъ, а разносити на принасянїето имъ ще са заплатѣтъ отъ Портата.

Серверъ ефенди са опрѣдѣли мюстешаръ въ министерството на вѣншнитѣ работи, на мѣстото на Халилъ бей.

Холерата са появила въ Таганрокъ, Ростовъ и по крайбръжїето на азовското море. Много хора измрѣли отъ нея. Сичкити руски вапори, които идатъ отъ Черно море са полагатъ подъ карантина.

По заповѣдъ на Султана сичкити документи, които са намираха въ старата турска столица Брусса и са отнасятъ до първитѣ години на владѣнїето на Турцити въ Азія, са принесохъ въ Цариградъ. Една комисїя съставенна отъ шестъ надлѣжни лица са избра за да ги испита и да направи за тѣхъ едно подробно изложенїе.

Българскїятъ синодъ ни отпрати едно писмо въ което казва че рилскїятъ мѣнастѣръ като припознава този български синодъ, и са отправя до него за сѣка нужда, припоржѣва тѣзи стара и свята наша обител на благочестїето на българскити общини. Нищо по праведно.

ПОСЛѢДНИ НОВИНИ.

Една денешя отъ Прускїятъ царъ казва че предъ очити на царскїятъ князь отнесълъ днесъ, 4 августа (н. к.) една свѣтла нѣ кървава побѣда. Висембургъ въ Алзасъ както и Гезбергъ са привзѣли съ настѣпъ отъ Пруссити. 5-то и 11-то тѣла отъ пруската войска съ второто баварско тѣло распрѣснали Французити; 500 роби Французи нерапени напали въ рѣцѣти на Пруссити; послѣднитѣ зели единъ тоиъ и сичкїятъ станъ съ шатрити на първитѣ. Францушкїятъ генералъ Дус са убиъ; Отъ Пруссити генералъ Киршбаиъ са лѣгко нерапилъ. Прускити полкове № 7 и 59-їй, които царѣтъ управлявалъ имали огромни загуби. Слава Богу, казва най послѣ прускїятъ царъ, за този прѣвъ и славенъ подвигъ и нѣка са надѣваме на бѣдѣжѣето!

Договарялїята, които контъ Вунтунъ прѣслѣдваше въ Виѣна и Флоренциѣ за едно експектативно неутралностъ въ двата двора на войната, окончили на добъръ резултатъ. Контъ Вунтунъ щялъ да отиди отъ Флоренциѣ въ Парижъ.

(Цариградъ, 28 Юлія 1870.)

— Българското Читалище отъ Кюстендилъ благодари на Г. С. С. за подаръкътъ му на едно годишно тѣченіе отъ вѣстникъ Турція за училището въ този градъ.

ТЕЛЕГРАФИЧЕСКИ ДЕПЕШИ

Отъ театрътъ на войната.

— **БЕРЛИНЪ** 6 августа. Една депеша отъ главніятъ квартиръ на пруската войска извѣства че прускіятъ царски князь напредналъ на 5 августа отвѣдъ Вейсембургъ, безъ да срѣще серіозно упорствуваніе: сичкити села презъ които князьтъ прѣминуваъ были пълни отъ Французи ранени, между които былъ и колонелътъ на 50-й полкъ отъ французката войска. Сраженіето отъ 4-й направило дълбоко впечатленіе върху населеніето. Французити хвърляли гренади върху Саарбрюкенъ, ако и този градъ да не са занимавалъ отъ Пруссити.

БЕРЛИНЪ. — Официална телеграмма отъ царскіятъ князь: «Побѣдоносна битка при Вортъ, «Макъ Махонъ са съвършенно побѣди отъ насъ, повечето отъ войската му са отхвърли «къмъ бичъ.»

ПАРИЖЪ. — Една новина отъ Макс Махонъ извѣстията отъ Мецъ казватъ че едно сбиваніе станало отъ страната на Фросарда, и забѣлжаватъ че непріятельтъ голѣми войски съсрѣдоточвалъ върху бадскіятъ брѣгъ на Рейнъ, особно между Колмаръ и Хюнигъ.

ПАРИЖЪ. — Борсата е твърдъ развълненна, по причина за слухове на една побѣда; много сважданія послѣдванни отъ запиранія станаха. Макъ Махонъ занимава едно крѣпко положеніе; голѣми пруски войски са съсрѣдоточвали на баденскіятъ брѣгъ на Рейнъ.

ПАРИЖЪ 7. — Официалніятъ вѣстникъ обнародва една депеша отъ Мецъ отъ вчера 11 часѣтъ вечерта, която извѣства че войската на генерала Фросарда са дръпнала назадъ; подробности нѣма.

— Съвѣтътъ на министрити продължава въ Тюйлери. Императрицата пристигна на 5 часѣтъ тѣзи сутра, и повика при себе си Г. Рухера и Г. Шнайдера. Императрицата хвърли слѣдующата прокламація: «Французи! Въ началото, войната не ни е благоприятна; нашии оржжія претърпѣхъ едно побѣжденіе; нѣка бждемъ твърди въ това злополучіе, и нѣка поспѣшимъ да го поправимъ; нѣка нѣма между насъ освѣнъ една партія, партіята на Франція, партіята на народната честъ. Азъ идъ посрѣдъ васъ, върна на миссіята си и длѣжността си; виі ще мя видите първа въ опасността, за да браня знамята на Франція. За-

кавамъ сичкити добри граждани да удържатъ мирътъ, да го смѣчатъ ще бжде да са съгласяватъ съ нашии непріатели.»

Една депеша отъ Мецъ, отъ 11 часѣтъ 55 минути сутринята казва: нашии войски продължаватъ да са съсрѣдоточватъ безъ мѣнотіи: сичкити непріателства са види да са прѣстанжли: полковети на пешеходната войска, които поддържали вчерашніятъ бой били 32-й, 55-й, 67-й, 77-й, 8-й, 23-й 66-й, 68-й, 69-й, 2-й, 63-й, 24-й и 40-й линійни съ десетіятъ и дванадесетіятъ полкъ отъ ловцити.

ПАРИЖЪ. — Императорътъ отправи отъ мецъ къмъ народа слѣдующата депеша: «За да са удържимъ тука, трѣба Парижъ и Франція да са съгласятъ на голѣми патриотически подвизи: тука войската неизгубва нити хладнокрѣвіето си нити повѣреніето си; нѣ искушеніето е серіозно. Марешалътъ Макъ-Махонъ, слѣдъ битката на Рейшизофенъ, са отгѣглилъ и отишълъ да защитава пѣтътъ за Нанци, войската на генералъ Фросарда са силно поврѣдила. Енергически мѣрки са зиматъ за защитата. Нашиятъ глаавенъ маюръ е въ отпрѣднити постове.»

ПАРИЖЪ. — Съвѣтътъ на министрити отправи една прокламація къмъ французскіятъ народъ. Парижъ са положи въ обсадно положеніе; камарити сѣ свикани за утрѣ.

Една официална депеша отъ Мецъ казва че слѣдъ единъ рѣдъ отъ сбиванія, въ които непріятельтъ развилъ твърдъ голѣми сили, марешалътъ Макъ Махонъ са възвърналъ задъ първата си линія, и че войската на генералъ Фросарда, слѣдъ като упорствувала презъ нѣколко часа на цѣлата непріателска войска отгѣглила са въ добъръ рѣдъ. Положеніето не е компромитиранно; нѣ непріятельтъ е на нашата земя; единъ бой е надлѣженъ.

Пруссити пушкили върху болницити на Форбашъ и запалили градътъ.

ПАРИЖЪ. — Официалніятъ вѣстникъ обнародва декрети, които свикватъ камарити за 11 текущаго, и които полагатъ департаментътъ на Сена въ обсадно положеніе, за да са улесни изпълненіето на военнии приуготовленія. Истиятъ вѣстникъ обнародва още една депеша отъ императора, която извѣства че марешалъ Макъ-Махонъ изгубилъ една битка при Флензвистеръ, нѣ той са отгѣглилъ въ добъръ рѣдъ; Пруссити имали митралийози които ни направили голѣмо зло; генералъ Фросардъ са принѣдилъ, при Форбашъ, да са отгѣгли презъ огромнии сили на непріятельтъ, нѣ неговото отгѣглеваніе са види да е станало въ добъръ рѣдъ.

ПРИТУРКА

Императорътъ извѣства че ще са положи въ срѣдоточіето на положеніето на войскити които были раздѣлени; пѣ които са съсрѣдоточватъ сега въ Мецъ; моралътъ на войскити е изряденъ.

ПАРИЖЪ.— Едно голѣмо патриотическо вълнение е привзело сичка Франция: многочисленни лица които искатъ оржжія, са испратихъ въ министерството на войната; движимата гвардія иска нѣкадѣ да са испрати въ войската. Една прокламация отъ Маршала Барагвай д'Иллиера, запипена изъ Парижъ, забранява сборищата. Сичкити депутати присѣдствующи въ Парижъ са събиратъ довечера, за да са устроятъ за новото засѣданіе.

Една депеша отъ Мецъ извѣства: «неприятелтъ не прислѣдвалъ силно Макъ Махона който брани Нанци, загубити на непріятелтъ, въ вчерашното сраженіе были твърдѣ голѣми; слухъ са прѣска че Прусити сѣ въ Сентъ Анволъ, 22 километра далечъ отъ Мецъ; градътъ е готовъ за забраната; единъ голѣмъ бой са очаква при Мецъ говори са да са примѣсти главниятъ кварталъ въ Шалонъ.

— Петербургскіятъ вѣстникъ о-провергава новината отъ Букурещъ относительно зафимното съсрѣдоточеніе на Руски войски за да налуятъ Румѣнія и казва че Рускіятъ кабинетъ желалъ е имати въ Румѣнія и като не искалъ да са намѣси въ войната заповѣдалъ да не става нити съсрѣдоточеніе на войски нити измѣненіе въ военни работи на Русія.

— Едно събрание отъ дипломати са държало при посланикътъ Англійски Лордъ Ліона въ Парижъ, съ цѣлъ да приготвятъ едно спогоженіе, което да предложатъ на Франция и на Прусія, слѣдъ първиятъ голѣмъ бой. Основити на това бѣдѣще спогоженіе сѣ държли въ тайнность.

ПАРИЖЪ 8.— Въ битката на Фрезвиллеръ, генералътъ Колсонъ, началникъ на офицерското тѣло на Макъ-Махона, са убилъ отъ страната му; генералътъ Раултъ са изгубилъ; нашата артилерія много пострадала; маршалътъ Макъ-Махонъ е въ съобщеніе съ генералътъ Файли. Силни приуготовленія са зиматъ за защита на Мецъ.

ПАРИЖЪ.— Официалниятъ вѣстникъ обнародва единъ декретъ, който свиква за утръ въ извънредно засѣданіе Сенатътъ и законодателното тѣло, единъ други декретъ казва че сичкити здрави граждани отъ тридесетъ до четиридесетъ години ще правятъ частъ отъ народната гвардія опредѣленна за забраната на градътъ и за полаганіето въ забранително положеніе на крѣпости. Единъ проектъ ще са прѣдстави, който прѣдлага да са присѣдинятъ на движимата гвардія

сичкити граждани, които иматъ по долу отъ тридесетъ години. Единъ официаленъ булетинъ казва че споменіята на правителството съ силити сѣ удовлетворителенъ, и че сичко клони да увѣри че послѣднити приключенія, вмѣсто да поврѣдятъ това състояніе на работити ще го направятъ още по заблѣжително; туй, което другити правителства желаятъ като насъ, то е да удържатъ равновѣсіето.

ПАРИЖЪ.— Една нова прокламация ще са хвърли отъ императрицата и министерството, съ която ще направятъ енергически позивъ на народътъ за забраната на народната честъ. Извѣстіята отъ Колмаръ отъ тѣзи сутра казватъ че едно тѣло неприятелска войска прѣминала Рениъ.

МЕЦЪ.— Войската са съсрѣдоточва за да отиде къмъ Возгити, за да имъ брани проходите. Лѣтна тиха нощъ; никакво сбиваніе.

ПАРИЖЪ.— Многочисленни волентери са записанъ въ сичкити департаменти; много пруски шпіони са задрѣхъ.

Слѣдущата министерска прокламация са разгласи: «Французи! Ний казахми сичката истинна, на васъ сега остава да изпълните длѣжнотѣта си; нѣка единъ и сѣщій гласъ излезе отъ сичкити грѣди отъ единътъ край на Франция до другіятъ; нѣка сичкіятъ народъ стане гостръсналъ и да са посвятити за да поддрѣжи голѣмътъ бой; нашата войска не са

шимо диханіе я въудушевлява сѣкогажъ; нѣка я подкрѣпимъ, на дързостѣта минутно щастлива, нѣка противоположимъ упоритостѣта, която укротява орисницата; нѣка са съвземемъ и нѣка нашии нападатели са сѣжнатъ у една ограда отъ челоуѣчески грѣди, както въ 1792 и въ Севастополъ, нѣка нашии злополучія бѣдѣтъ училището на нашии побѣди; една вина ще бѣде да са съмнѣвами една минута за спасеніето на Отечеството и най много да не спомогнемъ за туй спасеніе. Станете, прочее, станете, и вижители на срѣдоточіето, на Севѣръ и на Югъ, отгоръ на които тѣжи товарътъ на войната, спуснете са съ едно еднодушно стремленіе, помогнете на вашити братія на Истокъ; нѣка Франция една въ сполуките да са намѣри още една въ искушеніята и нѣка Богъ благослови нашии оржжія.»

БЕРЛИНЪ 5.— Новинити отъ главниятъ кварталъ върху сраженіето отъ завчера при Вейсбургъ извѣстваятъ че 800 души Французи са хванали, отъ роби които 18 офицери.

Други телеграмъ отъ Маенція казва че Французити преди да са дръпнатъ отъ Саарбургъ въ Франция изгорили този богатъ градъ.